

יחי המלך

קונטרס שבועי בענייני גאולה ומשיח

משיחות כ"ק אדמו"ר מלך המשיח שליט"א מליובאוויטש

גליון תרט

ערב ש"ק פ' לך לך, ז' מר-חשון ה'תשע"ד

יוצא לאור על-ידי

תלמידי ה'קבוצה', 'חייילי בית דוד' - בית משיח 770

במסגרת אגודת חסידי חב"ד באה"ק, תחת נשיאות כ"ק אדמו"ר מלך המשיח שליט"א

שישים ושלוש שנה לנשיאות כ"ק אדמו"ר מלך המשיח שליט"א וקיי"א שנה להולדתו

יחי אדוננו מורנו ורבינו מלך המשיח לעולם ועד

מוקדש

לכ"ק אדמו"ר שליט"א

מלך המשיח

מהרה יגלה אכ"ר

לעילוי נשמת

מרת חנה רבקה בת הרה"ח ר' אהרן ע"ה (תומרקין)

גורעוויטש

נפטרה ביום י"א מ"ח ה'תשס"ג

ת. נ. צ. ב. ה.

*

נדפס ע"י נכדה

הרה"ת ר' אהרן וזוגתו מרת אסתר שרה

ומשפחתם שיחיו בעגון

נדפס לעילוי נשמת

ר' אפרים יונה ב"ר אורי אהרן יואל ז"ל זיסק

ולענין פנחס זליג ב"ר יצחק ז"ל

ולענין מאיר ב"ר צבי ע"ה

ו"הקיצו ורננו שוכני עמרי" והם בתוכם, ולזכות כל משפחותיהם שיחיו – לשפע ברכות עד בלי די

ב"ה

3 דבר מלכות

לפרסם את דברי גדולי ישראל על הקיוו הצפי והדרישה לביאת משיח / משיחת ז"מ החשמז

7 זמן הגאולה

הלוואי שהיו מוצלים הכחות שנותנים בריבוי הכי גדול / פי השבוע באור הגאולה

11 ניצוצות של משיח

כעת כבר נסתיים הכל / קטעים קצרים ופתגמים בעניני גאולה ומשיח

12 המעשה הוא העיקר

להמשיך את השמחה ד"זמן שמחתינו" על השנה כולה / הוראות למעשה בפועל

13 כתב יד קודש

ליישוב בפועל ובעקמ את כל שטחי ארץ ישראל / מהגהת הרבי לשיחת ש"פ לך החשליח

10
 מקום הפלה, און אויך א מקוה סהרה,
 און דורך דעם וואס עס וועט זיין דער "הההלך בארץ לארכה ולרחבה"
 - וועט מען זעהן בגילוי בעיני בשר אז "לזרעך נחתי אח הארץ הזאת", און
 אז אויך די אומות העולם אנערקענען דאס,
 און אפילו אויב לשעה קלה וועט זיין דער "רגשו בוים ולאומים
 יהגו" - איז דער אמה איז אז זיי אליין ווייסן אז דאס איז "ריק",
 און דאס וואס "רגשו" תון "יהגו" איז עס בלויז סדר דעם וואס זיי ווילן
 יוצא זיין פאר איבערן גאר
 עס איז מער גוט אז בכדי מען זאל זעהן בגילוי אז ס'איז אויך די אומות
 העולם ווייסן אז (דער "רגשו" און "יהגו") איז "ריק" - דארטן אידן
 ווייזן אז דאס וואס זיי זאגן אז גאנץ ארץ ישראל געהערט צו זיי, מיינען
 זיי דאס מיט אן אמה
 - און ניט מאסטעלן קיינמאל לחץ פון די אומות, דורך דער הנהגה
 פוזרה (וואס האט נים קיינארט אין שכל) צו באזעצן זיך בלויז אין עטלעכע
 נקודות,
 וואס דורך אזא הנהגה ווייזט מען ארויס אז מען רעכנט זיך מיט
 דער סענה שבסטים אגס" אפילו בנוגע די נקודות אין וועלכע מען באזעצט
 זיך יע (ווארום ס'איז ניטא קיין סברא בשכל צו אפטיילן פון די עטלעכע
 נקודות פון זיין אנהערע נקבנות) -
 און בשעת מען וועט ס'גייין מיטן אמה - וועט מען נים האבן
 אין דעם קיינע שוועריקייטן (ביי אד מען דעסט נישט באהפן אנקומען אפילו
 צום ענין החוקף), וויבאלד אז "לזרעך נחתי אח הארץ הזאת", "כבר נחתי".

מוקדש לעילוי נשמת
 הרה"ח ר' משה נחום בהרה"ח ר' מרדכי מענדל ע"ה קדנר
 נפטר כ"ב ניסן - אחרון של פסח, ה'תשע"א
 יה"ד שתיכף ומיד יקויים היעוד "הקיצו ורגנו שוכני עפר" והוא בתוכם, בגאולה האמתית והשלימה

לפרסם את דברי גדולי ישראל על הקיווי הצפי' והדרישה לביאת משיח

בתקופה האחרונה מתרחשים מאורעות שאין עליהם כל ביאור בדרך הטבע • בעצם, ה' מספיק כבר בסימנים שנתבארו בסוף מסכת סוטה ובמסכת סנהדרין, מבלי שיצטרכו בסימנים נוספים... אמנם, כאשר הקב"ה רואה שנמצאים בגלות ואעפ"כ ישנים שינה עריבה... הרי זו הוכחה שיש צורך ב"סימן" נוסף • משיחת ליל ג' כ' לך לך, ז' מר-חשוון ה'תשמ"ו - בלתי מוגה

נזכה בלא קיווי, והן לא, מה יועיל הקיווי? אבל ע"פ האמור א"ש, והכי פירושה: את צמח דוד וכו', וכי תימא שאין לנו זכות, מ"מ תצמיח, כי לישועתך קוינו, ויש לנו הקיווי, ובשכר הקיווי כדאי שתגאלנו.

וכמו כן מצינו תוכן זה - בסגנון מבהיל - בפירוש הרד"ק לנ"ך [פירוש המקובל בכל תפוצות ישראל, ועד שבדפוסים הראשונים של "מקראות גדולות" נדפס גם פירוש הרד"ק] סוף שמואל ב', וז"ל:

"ויעתר ה' לארץ ותעצר המגפה מעל ישראל, וקביל ה' צלות דיירי ארעא. ובדרש' כל האלפים האלה שנפלו בימי דוד לא נפלו אלא ע"י שלא תבעו בית המקדש, והרי דברים קל וחומר, ומה אם אלו שלא היה בימיהם ולא

(1) מדרש תהלים מזמור יז (בהוצאת באבער - ע' (ד) - בשם ר' שמעון בן יוחי. מדרש שמואל ספ"א. והובא (להלכה) ברוקח הל' תפלה ס' שכב.

א. בהמשך להמדובר* אודות משיח צדקנו - הרי כאן המקום להזכיר ענין נוסף:

העירני חכם אחד (כלשון הרגיל בכמה ספרים) אודות דברי החיד"א ז"ל [פוסק בישראל, ועד שמביאים כמה הלכות בשמו - מספרו שו"ת חיים שאל וכיו"ב, וכמו כן מביאים בשמו ענינים השייכים לפנימיות התורה, סודות התורה] בספרו מדבר קדמות ערך קיווי, וז"ל:

"אמרו בילקוט תהילים רמז תשל"ז אפילו אין ביד ישראל אלא הקיווי כדאי הם לגאולה בשכר הקיווי... וזוה פירש הרב הגדול מהר"ד יוסף דוד זלה"ה... מטבע ברכת את צמח דוד עבדך מהרה תצמיח וקרנו תרום בישועתך כי לישועתך קוינו כל היום, דאומרו כי לישועתך אינו מובן, מה נתינת טעם היא, דאם מן הדין,

(* לפנ"ז בהשיחה - 'התוועדות' תשמ"ו ח"א ע' 535 ס"ל.

בס"ד. משיחת. מוצאי ש"ס לך לך - בחדרו - ה'חשל"ח (31) ¹ ² ³ ⁴ ⁵ ⁶ ⁷ ⁸
א. אין היינטיק סדרה בפפפפפפ ווערט דערציילט, אז (פריער) האט דער אויבערשטער געזאגט צו אברהם אבינו "לזרעך אהן את הארץ הזאת", "אהן" לשון עתיד; אבער דערנאך - נאך דעם ווי אברהם אבינו איז בעגרינגען בארץ לארכה ולרחבה - האט אים דער אויבערשטער געזאגט "לזרעך נחתי את הארץ הזאת", "נחתי" לשון עבר, "כבר נחתי".
און פון דעמאלט אן האבן אידן באקומען דעם ארץ בפועל, וואס דערפאר איז בעה כיבוש יהושע האבן די בכורים גענומען פי שנים - אע"פ אז "אין הבכור נוסל בראוי כבמוחזק" - ווייל "ארץ ישראל מוחזקת היא".
דערפון איז פארשטאנדיק בפשטות: טראץ דעם וואס עס דוכט זיך אויס אז ס'זיינען דא אזוינע פון אופות העולם וואס זיינען מערער אויף געוויסע חלקים פון ארץ ישראל, ביז זיי טענה'ן "לסטים אהם" - איז נישט צו רעכענען זיך כלל דערמיט, ווארום וויבאלד אז דער אויבערשטער אליין זאגט "לזרעך נחתי את שפת הארץ הזאת", איז "כהמס דונג ספני אש יאבדו בו" ספני אלקים".
און נאך מער: דאס וואס עס (דופט דין אים) זיינען דא אזעלכע וואס זיינען מערער כו' - איז עס בלויז למראה עין, אבער בפנימיות ובאמיחה ווייסן אויך זיי [וויבאלד אז רש"י האט זיי שוין סודיע געווען, אז דאס וואס "ברצונו נחנה להם" (לפי שעה) איז בכדי אז דערנאך זאל זיין "ברצונו נסלה מהם ונחנה לנו"] אז גאנץ ארץ ישראל לבבולותי' געהערט צו אידן.
ב. ובכדי ארויסברענגען דאס בגילוי, פאדערט זיך בלויז דער "קום החלהך בארץ לארכה ולרחבה" - באזעצן זיך אין אלע שטחים פון ארץ ישראל ובפרט אין די שטחים וועלכע עס געבט זיך אים און זיינען דא מערערים אויף זיי.
און אז די התיישבות זאל זיין אין אן אופן אזוי ווי ס'איז געווען בא אברהם אבינו. זיי קומענדיק אין ארץ ישראל איז "ויבן שם מזבח לה' בו".

חרב בימיהם, נפלו על שלא תבעו אותו, אנו שהיה בימינו וחרב בימינו, על אחת כמה וכמה. לפיכך התקינו זקנים ונביאים ליטע בפייהם של ישראל להיות מתפללים שלשה פעמים בכל יום השב שכינתך ומלכותך לציון וסדר עבודתך לירושלים", ומסיים: "אכי"ר סלה".

ועל של פועל באתי:

כפי הנראה מהשאלות והטענות שנשמעים ע"ד הקיווי הצפי' והדרישה לגאולה האמיתית והשלימה ע"י משיח צדקנו – ישנם כאלו שאינם יודעים אודות דברי החיד"א והרד"ק האמורים לעיל.

ולכן, כדאי ונכון שא' ידפיס דברים אלו ב"עיתון".

ובהדגשה – לא בשמי, שכן, נוסף לכך שישנם כאלו שבשמעם שדברים אלו נאמרו ע"י פלוני, יטענו "איפכא מסתברא" ... (כידוע במקרים כיו"ב, ואין כאן המקום להאריך בזה), הרי בנדו"ד, ענין הגאולה, נוגע ביותר לומר את הדברים "בשם אומרים", כדברי חז"ל²: "כל האומר דבר בשם אומרו מביא גאולה לעולם",

ולכן, יש לפרסם דברים אלו בשם אומרים – הן בנוגע לדברי הרד"ק והן בנוגע לדברי החיד"א, עי"ז שיעתיקו את דבריהם אות באות ממש, נוסף לציון המקור כו', כדי לזכות את אחינו בני" שספרים אלו אינם מצויים תחת ידם.

ב. ועוד ענין בזה – בהקדם מאמר המוסגר, בהמשך ובשייכות להאמור לעיל:

בין המכתבים שקבלתי לאחרונה – נתקבל מכתב מאשה אחת, מפוחדת ומבוהלת. מה קרה? קבלתי מכתב – מספרת האשה במכתבה – שבסיומו דורש כותב המכתב לעשות עשר העתקות ולשלחן לעשר אנשים,

וממשיך, שבזכות זה תקבל שכר כו', ומכלל הן אתה שומע לאו, שאם לא תשלח עשר העתקות אלו – "איז ניט שייך צו זאגן" מה שיקרה לה... ומוסיף, שתדע ש"כבר ה' לעולמים", והתוצאות היו כך וכך. – תוכן המכתב מלא שטויות... כותב המכתב אינו חותם את שמו, והיא איננה יודעת מהיכן השיג את כתבתה. בכל אופן, שואלת היא, מכיון שקבלה "איום" כזה, האם כדאי לה לשלוח עשר העתקות אלו כדי לצאת מידי ספק.

עניתי לה, כמובן, שתקרע את המכתב... ותסיח דעתה ממנו לגמרי! ויתרה מזו, הוספתי, "כה אמר ה' אל דרך הגוים אל תלמדו ומאותות השמים אל תחתו כי יחתו הגוים מהמה"³, כלומר, אפילו כאשר מדובר אודות "השמים" אין לבני" מה לפחד, שכן, פחד כזה הוא "דרך הגוים... כי יחתו הגוים מהמה".

אח"כ התחלתי לחשוב לעצמי: אינני מכיר את האשה שכתבה את המכתב, וגם היא לא מכירה אותי, בסך הכל שמעה את שמי, ושאלה עצה כו'. וא"כ, מהי הכוונה בכך שמאורע כזה הגיע לידיעתי?! עד שתפסתי שהכוונה היא – כדי לנצל ענין זה לקדושה.

ובהקדמה:

כל דבר ודבר שבעולם צריך יהודי לנצלו לקדושה, בנוגע לדבר איסור – צריך לשלול ולבטל את הדבר מכל וכל: אבל בנוגע לדבר הרשות – עליו לחפש את הדרך המתאימה כיצד לנצל דבר זה לקדושה, באופן ד"כל מעשיך יהיו לשם שמים", שכן, דבר ברור שתכלית ומטרת בריאתו בעולם היא – שעל ידו תהי' תועלת בעיני קדושה.

ויתירה מזה: אפילו דבר הרשות שהשתמשו בו עד עתה באופן בלתי-רצוי – יש לחפש דרכים כיצד ניתן לנצלו לקדושה,

(3) ירמ' י, ב.

ליישב בפועל ובשקט את כל שטחי ארץ ישראל

בקשר עם המצב בארץ הקודש הבאנו (בעמודים 14-15) צילומים (מוקטנים) מהגהת כ"ק אדמו"ר מלך המשיח שליט"א על שיחת מוצאי ש"פ לך לך ה'תשל"ח, שנאמרה בחדרו הקדוש (נדפסה בלקו"ש ח"כ ע' 308 ואילך)

להלן תרגום השיחה ללשון הקודש יחד עם פענוח ההגהות (באו בהדגשה):

א. בפרשתנו מסופר ש(בתחילה) הקב"ה אמר לאברהם אבינו "לזרעך אתן את הארץ הזאת", "אתן" לשון עתיד; אבל אח"כ – לאחר שאברהם אבינו התהלך בארץ לארחה לרחבה – אמר לו הקב"ה "לזרעך נתתי את הארץ הזאת", "נתתי" לשון עבר, "כבר נתתי".

ומאז קיבלו בני ישראל את הארץ בפועל, שלכן בעת כיבוש יהושע נטלו הבכורים פי שנים – אע"פ ש"אין הבכור נוטל בראוי כבמוחזק" – משום ש"ארץ ישראל מוחזקת היא".

ב. מכך מובן בפשטות: למרות שנדמה שישנם אומות-העולם המערערים על חלקים מסוימים מארץ ישראל, עד שטוענים "לסטים אתם" – לא צריכים להתחשב בזה, שכן, מכיון שהקב"ה בעצמו אומר "לזרעך נתתי את הארץ הזאת", אזי "כהמס דונג מפני אש גו' מפני אלקים".

ויתירה מזו: עובדת מציאותם של המערערים כו' – היא רק זמנית ולמראית-עין, ואילו בפנימיות ובאמיתיות יודעים גם הם [כיון שרש"י כבר הודיע שבני ישראל "אומרים להם" (לכל אומות-העולם) שמה ש"ברצונו נתנה להם" (לפי שעה) הוא כדי שלאחר-מכן יהי' "ברצונו נטלה מהם ונתנה לנו"] – שכל ארץ ישראל לגבולותי' שייכת לבני-ישראל.

ג. כדי להביא ולהוציא דבר זה בגילוי, נדרש רק שיהי' "קום התהלך בארץ לארחה ולרחבה" – ליישב את כל שטחי ארץ ישראל, וביחוד את אותם שטחים שיש מערערים עליהם. והתיישבות זו צריכה להיות באותו אופן כמו שהי' אצל אברהם אבינו ("מעשה אבות סימן לבנים"), שבבואו ובהתהלכו ("התהלך") בארץ ישראל הנה "ויבן שם מזבח לה' גו'": להקים בכל אותם המקומות, מקום תורה ומקום תפלה, וכן מקוה-טהרה.

ועל-ידי שיהי' "התהלך בארץ לארחה ולרחבה" – יראו בגילוי בעיני-בשר ש"לזרעך נתתי את הארץ הזאת", ושגם אומות-העולם מכירים בכך, וגם אם לשעה קלה יהי' "רגשו גוים ולאומים יהגו" – הנה האמת היא שהם עצמם יודעים שזהו (כסיום הכתוב) "דיק", ומה ש"רגשו" ו"יהגו" הרי זה רק מה שהם רוצים לצאת ידי חובה כלפי מישוהו.

(2) אבות פ"ו מ"ו.

להמשיך את השמחה ד"זמן שמחתינו" על השנה כולה

המורם מכל האמור לעיל בנוגע למעשה בפועל – "המעשה הוא העיקר":

[. .] לפרסם ולהכריז אודות השמחה – המשכת השמחה ד"זמן שמחתינו" על ובכל השנה כולה, שמחה גלוי, באופן הנראה ונגלה לעיני בשר, ובתור התחלה – בהתוועדות זו ביום הש"ק ("ביום שמחתכם אלו השבתות"), במקום קדוש, מקדש מעט: בית-כנסת ובית-מדרש, ובמעמד הציבור, "ברוב עם הדרת מלך", ובפשטות – לא רק הדיבור בענין השמחה, גם לא רק שירה, ומחייאת כפים כו', אלא (גם) ריקוד ברגלים, ובאופן שהרגלים מנשאים את כל הגוף, עד ל"נשא את ראש"ו*.

(משיחת ש"פ לך לך ח' מר-חשוון ה'תשמ"ח - מוגה)

* בסיום חלק זה דהשיחה – עמד כ"ק אדמו"ר שליט"א מלוא קומתו, ורקד על מקומו משך זמן רב, בשמחה גדולה ועצומה. המו"ל.

[מהשלמות לשיחה זו (הנחה בלתי מוגה): כלומר, לא מספיק להשאיר לישיבה במקום, ולרקוע ברגלים (אף שגם אז חודרת השמחה בכל הגוף, עד לרגלים), אלא יש צורך בריקוד בעמידה דוקא, שאז, פועל הריקוד הגבהת כל הגוף, עד להגבת הראש. ועוד"ה האמור לעיל אודות מעלת הגשמיות דוקא, תחתון שאין תחתון למטה ממנו – שע"י הגבהת החלק התחתון, ובנדו"ד, העקב שברגל (שעל ידו

נעשה הריקוד), מגביהים גם את החלקים העליונים, עד להראש. [. .] וכאמור, ריקוד זה הוא בתור התחלה, והעיקר שהשמחה והריקוד נמשכים על **ובכל** השנה כולה, שמחה אמיתית. ע"פ תורת-אמת (ופשיטא – לא באופן ד"מצות אנשים מלומדה", ח"ו), היינו, לא רק ברגעים אלו, אלא גם במשך כל השנה, "ברית עולם". ועוד והוא העיקר – שמריקוד זה נרקוד לקבלת פני משיח צדקנו, בארצנו הקדושה, בירושלים עיר הקודש, בבית המקדש, עד לקדש הקדשים.

אך כדי שנראה בגילוי שגם אומות-העולם יודעים ש(ה"רגשו" ו"יהגו") זהו "ריק" – על בני-ישראל להראות שכשהם אומרים שכל ארץ ישראל שייכת להם, הם מתכוונים לכך באמת,

ופשיטא שלא להזמין, חס-ושלום, לחץ מצד אומות-העולם, על-ידי הנהגה מזוהה של התיישבות רק בנקודות ספורות מסוימות,

על-ידי הנהגה כזו מראים שמתחשבים בהנהגתם בטענת המערערים!

ואין שום סברא בשכל ובמציאות לחלק בין נקודות ספורות אלו לכל השאר – שכן, אותו "רגשו" ו"יהגו" קיים **בדיוק** הן כשמישבים נקודות ספורות והן כשמישבים את כל אורך הגבול וכל השטחים.

וכאשר ילכו עם האמת – לא יהיו בזה קשיים כלל, מכיון ש"לזרעך נתתי את הארץ הזאת" – "כבר נתתי".

בהתאם לתכלית ומטרת בריאתו, אפילו אם עד עתה השתמשו בו עבור ענינים שהם היפך הקדושה.

דוגמא לדבר: אמרו חז"ל⁴ "לא ה' העולם ראוי להשתמש בזהב, ולמה נברא – בשביל בית המקדש". ואעפ"כ, במשך כ"ו דורות שקדמו לעשיית המשכן וכו' השתמשו בזהב עבור ע"ז!

ובנוגע לעניננו:

כאשר רואים בעולם שקיים מושג ששולחים מכתב לעשר אנשים, ומבקשים מכל א' מהם לשלוח העתק כזה לעוד עשר אנשים, וכן הלאה (ובלשון המדינה: "טשעין-רעאקשן") – יש לנצל זאת לעניני קדושה, כדי לפרסם דבר טוב בין אחינו בני" (כל זמן שישנו ספק וספק-ספיקא אולי ישנו מי שעדיין אינו יודע אודות דבר טוב זה).

ובנדו"ד – לפרסם דברים האמורים לעיל אודות הקיווי הצפ' והדרישה לביאת משיח צדקנו, עי"ז שכל א' ישלח מכתב (שבו יצטט מ"ש בספרים הנ"ל) לעשרה מישראל, וכן הלאה, באופן דהולך ומוסיף ואור.

ולהעיר: ישנם כאלו הנקראים "שפיץ-חב"ד'ניקעס"... ובשמעם דברים אלו שנאמרו ברבים, בבית-הכנסת ובבית-המדרש, יניחו את כל עניניהם על הצד, ויעסקו אך ורק בכתיבת מכתבים לעשרות עשרות יהודים. ולכן, הנני חוזר ומדגיש שמספיק שכל אחד יכתוב **לעשרה מישראל בלבד**, ואם יש לו זמן פנוי – ילמד תורה!...! ובנוגע לכל שאר בני" (מלבד העשרה שכתב אליהם) – יכתוב אליהם משהו אחר, או א' מהעשרה שכתב אליהם, וכיו"ב.

ג. ופשוט, שאך למותר להבהיר ולשלול ענין של "איומים" – רחמנא ליצלן מכתובת "איומים" ליהודי, או אפילו לאינו-יהודי!

כאשר כותבים ליהודי – יש לכתוב ברכות בלבד.

וכאשר שואל מניין יש בכחו לברך יהודי, ומה גם שאינו מכירו ומעולם לא ראהו?!

הנה על זה אומרים לו: מכיון שיהודי זה הוא בן אברהם יצחק ויעקב, בת שרה רבקה רחל ולאה – חלה אודותיו הבטחתו של הקב"ה "ואברכה⁵ מברכך"!

זאת ועוד:

כל יהודי רוצה לקבל את ברכותיו של הקב"ה בכל המצטרך לו, וחושב לעצמו, שאם מגיע לו בתור "שכר" – מה טוב, ואפילו אם לאו – שיתן לו הקב"ה בתור "מתנה".

ובכן, העצה היעוצה היא – לברך יהודי, ואז מובטח לו שיקבל את ברכתו של הקב"ה: "ואברכה מברכך"!

ובנוגע לעניננו:

מובן וגם פשוט שיש לכתוב בדרכי נועם ודרכי שלום, ותוכן הדברים – שאינו כותב מאומה מדעת עצמו, כי אם מעתיק מדבריהם של גדולי ישראל אודות גודל העילוי והנחיצות להתפלל ולתבוע מהקב"ה שיחיש וימהר את גאולתנו, ובהתאם לכך, **מציע** לו ענין של **זכות** [לא בסגנון של תביעה, ועאכו"כ קבלת-מרות, או לדרוש דין-וחשבון, ויתירה מזה: אין צורך אפילו לציין את הכתובת של שולח המכתב] – להעתיק מכתב זה ולשלחו לעשרה מישראל, ולבקשם שגם הם יעשו כן, ולסיים את המכתב – ש"תבוא עליהם ברכה", כל הברכות האמורות בתושב"כ ובתושבע"פ, כאשר יעשה פעולה שתקרב את ביאת המשיח!

וכאמור, ח"ו שדבר זה יהי' על חשבון לימוד התורה וקיום מצוותי', או על חשבון אהבת ישראל ואחדות ישראל, אדרבה: כל

(5) פרשתנו יב, ג. וראה רמב"ם הל' נשיאת כפים בסופן. שו"ע אדה"ז הל' ברכת המזון בסופן.

(4) ב"ר פט"ז, ב. שמו"ד רפ"ה.

ענינים אלו יכולים צריכים ומוכרחים ללכת בחדא מחתא, כמובן מכל האמור לעיל.

ד. אמנם, עדיין יכול לבוא מישהו ולשאול: מה קרה שלפתע נתעוררו על ענין זה – הרי ספרים אלו נדפסו כבר כו"כ שנים לפני?!

ובכן: לכל לראש – מכיון שרק לאחרונה העירני חכם אחד, כאמור, על ענין זה, הרי זה בודאי בהשגחה פרטית, שעשיו צריכים לעורר ולפרסם אודות ענין זה. וכמו כן בנוגע לאופן הפירסום ע"י כתיבת עשר מכתבים – אשר, גם דבר זה הגיע אלי לאחרונה בהשגחה פרטית, כנ"ל בארוכה.

ועוד ענין בזה:

בתקופה האחרונה מתרחשים מאורעות שאין עליהם כל ביאור בדרך הטבע. וב' הקוין – מעולם לא שיערו שאצל פלוני בן פלוני ישנם תכונות טובות כל כך, ומעולם לא שיערו שאצל פלוני בן פלוני ישנם תכונות כאלו שהם באופן הפכי!

ובכן, הביאור היחידי שמצאתי לעת-עתה בענין זה, הוא – שדבר זה הוא א' הסימנים דביאת משיח (ובפרט כאשר מחפשים סימנים כאלו):

בסוף דניאל⁶ ישנו פסוק המתאר את הזמן שלפני ביאת המשיח – שאז "יתבררו ויתלבנו ויצרפו רבים גו", ובנדוד: כל זמן שישנו מצב של ערבוביא – הרי יתכן שיהי' אצל מישהו טוב או הפכו באופן של העלם. אמנם, כשמתקרבים לזמן דביאת משיח – אזי מתבררים ומתלבנים כל הענינים, ובמילא, מתגלה הענין הטוב אצל פלוני בן פלוני, והפכו – אצל פלוני בן פלוני, וכל זה – בגלוי וברבים כו', ואין כאן המקום להאריך בזה.

– בעצם, ה' מספיק כבר בסימנים שנתבארו בסוף מסכת סוטה⁷ ובמסכת סנהדרין⁸, מבלי שיצטרכו בסימנים נוספים... אמנם, כאשר הקב"ה רואה שנמצאים בגלות ואעפ"כ ישנים שינה עריבה... ("מ'שלפוט געשמאקערהייט") הרי זו הוכחה שיש צורך ב"סימן" נוסף.

וכן, ה' גם סימן נוסף – שנתגלה דבר טוב שמעולם לא שיערו! אמנם, כאשר גם סימן זה לא הועיל – ה' סימן הפכי!!

וכאמור זהו הביאור היחידי בנוגע למאורעות אלו – בה בשעה שאף אחד (לא אני ולא מישהו אחר) לא ה' יכול לשער אודות הטוב אצל פלוני והפכו אצל פלוני.

ובנוגע לפועל:

יש להשתדל לעצור את הדבר. ובכן, מה שאנכי יכול לעשות בענין זה, ומה שכאור"א יכול לעשות בענין זה הוא – לפרסם (בפה או בכתיבה) את דבריהם של גדולי ישראל אודות הקיווי הצפי' והדרישה לביאת משיח צדקנו,

כולל – פס"ד הרמב"ם בסיום וחותם ספרו: "באותו הזמן . . יהיו ישראל חכמים גדולים ויודעים דברים הסתומים וישיגו דעת בוראם כפי כח האדם, שנאמר⁹ כי מלאה הארץ דעה את ה' כמים לים מכסים", אשר, גם ענין זה הוא חלק מספר של "הלכות הלכות", ותוכן ההלכה – שההכנה לדבר ומעין זה צריך להיות כבר ב"עקבות משיחא", ע"י העבודה דהפצת המעיינות חוצה, היינו, שה"מעיינות" עצמם באים באופן של הפצה, גם במקום ה"חוצה", שהרי צריכים כבר לפעול ביאת משיח כפשוטו!!

7) מט, ב.

8) צז, א.

9) ישעי' יא, ט.

כעת כבר נסתיים הכל

ובפרט ובהדגשה בדורנו זה – דרא דעקבתא דמשיחא, שבא לאחרי ריבוי העבודה (ד"לך לך גו") מתוך מסירת נפש בכל הדורות שלפני זה (עד לזמן אברהם), כולל גם בהעבודה ד"עשה כאן ארץ ישראל",

וכעת כבר נסתיים הכל, כפי שכ"ק מו"ח אדמו"ר אמר שצריך רק "לצחצח את הכפתורים", וצריך להיות רק "עמדו הכן כולכם" – ללכת "אל הארץ אשר אראך" בפשטות, ושם גופא – בירושלים עיר הקדש, להר הקודש, לבית המקדש השלישי, עד לתוך קודש הקדשים.

(משיחת ש"פ לך לך י"ג מרחשון ה'תש"נ - מוגה)

יצטרכו להתיישב עם הגבאי איזה עלי' ליתן למשיח...

והעיקר – שיהי' כן בפועל עוד לפני הקריאה בתורה בפרשת וירא, ועד שהקריאה בתורה בפ' וירא תהי' במעמד משיח צדקנו, ובדאי שיכבדוהו בעל' לתורה.

ואז יצטרכו להתיישב עם הגבאי איזה עלי' ליתן למשיח – כי יש סברא ליתן למשיח העלי' הראשונה החשובה יותר, שכן, הטעם ש"כהן קורא ראשון ואחריו לוי ואחריו ישראל" הוא "מפני דרכי שלום", "דאל"כ אתו לאנצויי שכל א' יאמר אני ת"ח גדול ממך", וכיון שהכל יסכימו שמשיח הוא הגדול והחשוב מכולם, יש ליתן לו העלי' הראשונה, ולאידך, יש סברא לומר שלאחרי שנהגו להקדים כהן לוי לישראל, יהי' סדר זה גם לאחרי ביאת משיח צדקנו. (משיחת ש"פ לך לך ח' מרחשון ה'תנש"א - בלתי מוגה)

כבר עבר "זמנה" של הגאולה

ויהי רצון שנזכה תיכף ומיד לגאולה האמיתית והשלימה – שכבר עבר "זמנה", ועד ש"כבר כלו כל הקיצין", כולל גם תקופת ההכנה לגאולה, שנשלמה כבר בתכלית, עד כדי כך שגם הכפתורים הינם בשלימות, כך שתיכף ומיד צריך להיות ה"לך לך . . אל הארץ אשר אראך", ובאופן ד"קום התהלך בארץ לארכה ולרחבה" – עוד לפני קריאת התורה דמנחה, לפני המשך ההתוועדות ברגע שלאחרי רגע זה, אלא דוקא תיכף ומיד – ממש ממש ממש! (משיחת ש"פ לך לך י"א מרחשון ה'תשנ"ב - בלתי מוגה)

מוקדש לעילוי נשמת

ר' יהודה ב"ר צבי הירש ע"ה סטראל - נפטר ביום כ"ז אלול

ולע"נ זוגתו טשרנא גיטל בת ר' יעקב ע"ה - נפטרה ביום ה' טבת

יה"ד שתיכף ומיד יקויים היעוד "הקיצו ורגנו שוכני עפר" והם בתוכם, בגאולה האמיתית והשלימה

נדבת בנם - יבלחט"א - הרה"ח שמואל סטראל ומשפ' שיחיו

הרי ע"י שמחה מחזקים ביותר את הבטחון בהקב"ה, ש"לא ינום ולא ישן שומר ישראל"⁵, ובענין ד"צפה לרגלו של משיח", וב"אחכה לו בכל יום שיבוא".
 וזה גופא, ה"אחכה לו בכל יום שיבוא" – הבטחון בהקב"ה, שיביא את משיח בקרוב ממש – מגדיל עוד יותר את השמחה, ביתר שאת וביתר עוז.
 ב. וענין נוסף בזה:

מספרים על אחד מצדיקי פולין כאשר עוד ה' בקטנותו ממש – ד"בוצין בוצין מקטפי' ידיע"6 – שבזמן שמנעו מאיתו תפוח, אמר ברכת "בורא פרי העץ" ועי"ז הכריח לתת לו את התפוח.

ובנוגע לעניינינו: על ידי זה גופא שיהודים ישמחו בשמחת הגאולה, מצד הבטחון שהקב"ה יביא את המשיח בקרוב ממש – הרי זה גופא, כביכול, יביא את הקב"ה, אבינו שבשמים, למלאות מהר יותר (אחישה) את משאלות לבבם של ילדיו.

ג. פשוט שכל זה אינו כלל וכלל הענין דדוחק את הקץ – כיון שלא מדובר כאן אודות קבלה מעשית, השבעת מלאכים וכיו"ב,

אלא – אודות לימוד תורה וקיום מצוות בשמחה ובהוספה, כולל גם ופשיטא – לחשוב על פירוש המילות כפשוטו, כשעומד לפני הקב"ה ומבקש מאיתו: ותחזינה עינינו בשובך לציון ברחמים, וכן – את צמח דוד עבדך מהרה תצמיח – ולכוון לכך באמת.
 ואזי – ישאל את עצמו ("א פרעג טאָן באַ זיך אליין"): מה עשיתי היום בנוגע לזה?
 (משיחת ש"פ לך לך, ח' מ"ח ה'תשמ"א - מוגה (לקו"ש ח"כ ע' 384))

(6) ברכות מח, א.

(5) תהלים שם, ד.

הלואי שהיו מנצלים הכחות שנותנים בריבוי הכי גדול

[. .] מזה ישנה הוראה לכאו"א:

הקב"ה מצוה לכל יהודי (ע"י אברהם אבינו): "לך לך מארצך וממולדתך מבית אביך אל הארץ אשר אראך", צא מעצמך ומד' אמות שלך, מארצך ומולדתך וביתך, וצא לפעול ולשנות את העולם שיתנהג כפי רצונו של הקב"ה, ע"י הפצת היהדות, תורה ומצוות לכל היהודים שאתה יכול להגיע אליהם, ובכלל – טוב ויושר לכל באי עולם!

טוען היהודי: ע"י הירידה בעולם – אפשר לכאורה לגרוע בשלימות עבודתו לה', למה הוא צריך לירד – מוטב שיתיישב ללמוד יותר תורה לעצמו, ולקיים מצוות בהידור!?

אומר הקב"ה בתורתו – אדרבה: דוקא ע"י היציאה "מארצך גו" לפעול בעולם, יהי "אראך" – שיגלה מהותו ומציאותו האמיתית של יהודי, ומקבל ע"ז כחות יותר נעלים ממה שיש לו כשהוא בפני עצמו [למעלה עוד יותר מהדרגא דאברם, שכל הנעלם מכל רעיון]!

באם ציווי זה ישנו ליהודים בכל הדורות, על אחת כמה וכמה בדורנו זה – שיש לנו ההוראה מפורשת מכ"ק מו"ח אדמו"ר נשיא דורנו, שלכל אחד ואחת מהדור ישנה השליחות דהפצת היהדות, "לך לך מארצך גו" – לצאת לעולם, בכל קצוי תבל, עד לפינה נדחת, להפיץ שם תורה ומצוות ויהדות, כולל ובמיוחד – הפצת המעיינות (דפנימיות התורה) חוצה.

שואל הוא: מוטב שישאיר לשבת בארצך, מולדתך ובית אביך, ששם למד ולומד נגלה וחסידות, מתפלל בכוונה ומקיים מצוות בהידור – מלצאת בשליחות למקום חדש, שיש נסיונות חדשים, ועד למקום שאינו יודע כלל איזה מקום הוא זה – רק עתה צריך להראות לו ("הארץ אשר אראך")!?

למה צריך לצאת להתעסק עם אחרים – כשיכול להשאיר סגור בד' אמות שלו ולהתעסק עם עצמו!?

הורה נשיא דורנו שלא זו הדרך כלל. ואמר בפירוש שלכל אחד ואחת יש חובב וזכות ואחריות לצאת לשליחות הנ"ל! ולא סתם לצאת י"ח ולעשות טובה ולעזור לשני כשבא אליו וכו' – אלא הוא צריך בעצמו לצאת ולחפש יהודים לעזור להם בגשמיות וברוחניות.

בנוסף לזה יש גם הסברה – שאדרבה: "לך לך מארצך גו" הוא "להנאתך ולטובתך", דוקא עי"ז שיוצא לשליחות זו – נעשה "אראך", מתגלה מציאותו האמיתית! וביחד עם זה – מקבל מהמשלח (ועל ידו – מהקב"ה) כחות וכלים נעלים וגדולים יותר (גדולים – ממה שהי' מקבל באם ה' נשאר במקומו) לקיים שליחותו בעולם, הן כחות שאפשר ליהנות מהם מיד (להנאתך), והן כחות שיתגלו אח"כ במשך הזמן (לטובתך).

(1) ולא אמר לו איזה מקום לילך – שזה נסיון בדרך עה"פ). אבל ראה פרש"י (ריש פרשתנו). נסיון (תנחומא ישן. נעתק בתורה שלימה פרשתנו

מוקדש לעילוי נשמת
 הרה"ג הרה"ח ר' חיים משה יהודה בהר"ר ירמיהו הכהן ולאח ע"ה בלוי
 מו"ל כת"י הראשונים, רב בית כנסת ומנהיג רוחני במשך יובל שנים, וזיכה אלפים במצוות תפילין ומוזוהו נפטר ג' אייר ה'תשס"ג, לסדר "אמור אל הכהנים"
 ולע"נ זוגתו הרבנית חנה חיי' הנה בת ר' מאיר שמריהו ורחל – נפטרה י"ג כסלו ה'תשמ"ג
 יה"ר שתיכף ומיד יקויים היעוד "הקיצו ורגנו שוכני עפר" והם בתוכם, בגאולה האמיתית והשלימה

הלואי – שהיו מנצלים כדבעי ובפועל כל הכחות שנותנים בריבוי הכי גדול ("מ'גיסט")!...
 ויתרה מזה:

הי אפשר לחשוב, שאמנם צ"ל הליכה מארצך גו' למלא השליחות בעולם – אבל זה צריך לבוא לאחרי זמן והכנות רבות, עד שיגיע לדרגות נעלות בעבודה וכו'.

ישנה ההוראה ברורה מנשיא דורנו, שבדורנו אין זמן לחכות לכל ההכנות.

– בזמן דאדמו"ר (מוהרש"ב) נ"ע (ועאכו"כ לפנ"ז) הי' הסדר, שקודם למדו כו"כ שנים בתומכי תמימים, ואח"כ נעשה עובד ומשכיל כו', ואח"כ הי' אדמו"ר נ"ע קורא להכנס אליו ומצוה עליו לנסוע לשליחות להיות רב, מלמד, ראש ישיבה וכיו"ב;

אבל בזמננו נותנים לכאו"א מיד השליחות ד"לך לך מארצך גו", אומרים ברור שאין מה לעשות הכנות, וללכת הליכה מדוגא לדרגות רבות, אלא צ"ל הליכה שלא בערך – מיד כששייך לזה צריך לצאת מארצך גו', ולהתמסר לעבודת השליחות דדורנו זה: להרעיש את העולם ביהדות!

ואדרבה: מכיון שזוהי הליכה שלא בערך – אזי ה"אראך" הוא יותר גדול, כנ"ל בארוכה.

יש להסיר את ה"כפפות" ולהתחיל לעשות בפועל ממש, עד שיפעלו שכל העולם, עמי הארץ כו', יכריזו ויצעקו שמוכנים כבר לגאולה

ויש להוסיף, שאפילו לאחרי שכבר יצאו לשליחות הנ"ל, ופעלו גדולות ונפלאות – צ"ל בזה גופא תמיד "לך לך", הליכה מחיל אל חיל,

הן בנוגע לאלו הפועלים אתם, שצריך לדאוג שתמיד יתעלו למעלה מעלה, והן בנוגע לעצמו (השליח) – שאינו צריך לעצור לאחרי שעשה ופעל, ועד שהמקבל שלו כבר התעלה ממנו וכיו"ב, אלא אפילו לאח"ז צריך לנצל הכשרונות שה' נתן לו בנוגע ליהודים אחרים (וגם בנוגע ליהודי זה – עי"ז שמפתח יותר כשרונותיו, במילא יהי' לו עוד מה לתת לשני, או לעזור לשני שיוכל להשפיע עליו).²

[ומזה גם הוראה בנוגע לכינוס השלוחים שיתקיים בעוד כמה שבועות – שנוסף לעצם המעלה דההתאספות יחד ואיש את רעהו יעזורו ולאחיו יאמר חזק³ ומקבלים החלטות טובות וכו', צריכה להיות עיקר ההדגשה – בנוגע לה"שטורעם" בקיום השליחות בפועל בעולם ובפועל ממש].

ובכל זה ניתוסף יותר – כשרואים שלאחרי כל הפעולות שכבר עשו, וגם צחצחו את הכפתורים⁴, משיח עדיין לא בא. הרי זו הראי' הכי מוכרחת, שצריך לעשות עוד יותר ועוד יותר*.

(2) ויש לומר שזהו הלימוד מהסיפור בזה פרשתנו (פז, ב). נתבאר בהתוועדות בארוכה.
 (3) הפטרת שבת זו (ישעי' מא, ו).
 (4) ראה שיחת שמח"ת תרפ"ט.
 * מההשלמות לשיחה זו (הנחה - בלתי מוגה): ולכן, יש להסיר את ה"כפפות" ולהתחיל לעשות בפועל ממש, עד שיפעלו שכל העולם, עמי הארץ כו', יכריזו ויצעקו שמוכנים כבר לגאולה, שאז, לא תהי

וככל שפועלים יותר בשליחות, ועם "שטורעם" יותר גדול – מקבלים יותר כחות (כנ"ל), הן בנוגע לקיום השליחות והן בנוגע לעניינים הפרטיים לגמרי, ברכות בבני חיי ומזוני רויחי. (משיחת ש"פ לך לך, י"א מרחשון ה'תשמ"ט - מוגה*)

ברירה למשיח צדקנו, ויהי' מוכרח (כביכול) לבוא בפועל ממש תיכף ומיד. תשמ"ט ח"א ע' 38 ואילך. לפנינו תרגום השיחה ללשון הקודש כפי שנדפס ב'התוועדויות' תשמ"ט ח"א ע' 318 ואילך (התרגום הוגה ותוקן מחדש על-ידינו).

לערוך את ההכנות בפועל ל"לך לך מארצך גו"

[.] מכיון ש"אחכה לו בכל יום שיבוא" (אחכה שיבוא בכל יום) – לפיכך השתוקקו בני"ב בכל הדורות שיקום כבר "לך לך מארצך גו' אל הארץ אשר אראך", ולקנינן של כל עשר הארצות.

ולהוסיף, שענין זה נוגע באופן מיוחד בדורנו זה ובזמננו זה – כמדובר כמה פעמים שכבר "כלו כל הקיצין", וכ"ק מור"ח אדמו"ר הודיע שכבר שבו בתשובה וגם את הכפתורים כבר ציחצחו. לפי כל הסימנים הרי שדורנו הוא הדור האחרון לגלות ובמילא הדור הראשון לגאולה. עפ"ז מובן שזהו ענין שהזמן גרמא – לערוך כבר את ההכנות בפועל ל"לך לך מארצך גו' אל הארץ אשר אראך", תיכף ומיד ממש, ויקנו את ארץ ישראל בשלמותה – כל עשר הארצות – שהן נחלת עולם של בני"ב, ירושה לנו מאבותינו מאז ברית בין הבתרים; החידוש כעת יהי' שיקבלו את ג' הארצות בדרכי נועם ובדרכי שלום, כיון שבאותו הזמן (בימות המשיח) לא יהי' שם כו' מלחמה כו'. אומות העולם ימסרו אותן לבני"ב ברצונם הטוב. (משיחת ש"פ לך לך, י"א מרחשון ה'תשנ"ב - מוגה)

מה עשיתי היום לקירוב הגאולה?

תרגום חפשי ללשון הקודש - בעריכת מערכת "יחי המלך"

א. בזמננו זה ישנה הדגשה מיוחדת בחשיבות הענין ד"עבדו את ה' בשמחה"¹, כש"החושך יכסה ארץ וערפל לאומים", אבל זה לא נוגע בבני ישראל – ויתרה מזה "ועליך יזרח ה"י"², "ה' שומרך ה' צלך על יד ימינך יומם השמש לא יככה וירח בלילה"³

ואדרבה: מכיון ש"מלכיות מתגרות אלו באלו" באופן כה פראי שלא הי' לעולמים, לכן "צפה לרגלו של משיח"⁴ –

(1) תהלים ק, ב. וראה רמב"ם סוף הל' לולב.
 (2) ישעי' ס, ב.
 (3) תהלים קכא, ה-ו.
 (4) ב"ר פמ"ב, ד.